Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	14Co/566/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6812200007
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Peter Priehoda
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2017:6812200007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcov 1/ K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX A., 2/ C. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX A., 3/ G. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX A., 4/ R.. D. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, XXX XX A., všetci právne zastúpení JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, so sídlom Tehelná č. 189, 960 01 Zvolen proti žalovanej Nemocnici s poliklinikou Brezno, n.o., IČO: 31 908 969, so sídlom Branisko 1, 977 42 Brezno, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 50 000,- Eur, o odvolaní žalobcov a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Revúcej č. k. 6C/2/2012-448 zo dňa 20.02.2015, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20 000,- Eur a žalobcom 2/ až 4/ každému samostatne sumu 10 000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, m e n í v časti splatnosti tak, že priznané sumy žalobcom 1/ až 4/ je žalovaný povinný zaplatiť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V ostatných výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalobcovia 1/ až 4/ m a j ú n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20 000,- Eur a žalobcom 2/ až 4/ každému samostatne 10 000,- Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej súčasne uložil povinnosť nahradiť žalobkyni 1/ trovy konania vo výške 2 135,16 Eur, žalobcovi 2/ vo výške 1 402,16 Eur, žalobcovi 3/ vo výške 1 835,16 Eur a žalobcovi 4/ vo výške 1 402,16 Eur na účet ich právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej súčasne uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 582,47 Eur na účet Okresného súdu Revúca do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaná počas hospitalizácie C. M. v jej zdravotníckom zariadení od 16.09.2010 do 22.09.2010 nevykonala všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby a nezabezpečila včasnú a účinnú liečbu C. M. pri zohľadnení poznatkov lekárskej vedy, a teda neposkytla C. M. zdravotnú starostlivosť správne. Konaním žalovanej bolo porušené ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, pričom následkom tohto porušenia bola smrť C. M.. V dôsledku nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti blízkej osobe žalobcov 1/ až 4/ došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, a to konkrétne do ich práva na súkromie a rodinný život tak, že bola narušená celistvosť ich rodiny a bolo im znemožnené zdieľať svoj ďalší život s blízkou a milovanou osobou. Táto ujma bola nesporne preukázaná v ich citovej oblasti, najmä v útrapách žalobcov 1/ až 4/, ktorí prežívali a prežívajú smrť manžela a otca, čím došlo aj k ochudobneniu ich ďalšieho rodinného života, a to z dôvodu, že išlo o súdržnú rodinu, v ktorej mal zomrelý C. M. výrazné postavenie v čele rodiny. Primerane tomu určil súd nemajetkovú ujmu na strane žalobkyne 1/ ako manželky vo výške

20 000,- Eur a u žalobcov 2/ až 4/ ako detí zomrelého C. M. u každého samostatne sumou 10 000,- Eur. Súd mal za to, že boli splnené všetky podmienky pre náhradu škody v zmysle ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 853 Občianskeho zákonníka, § 13 Občianskeho zákonníka a v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. pre náhradu škody. Keďže žalobcovia mali v konaní úspech, priznal im súd prvej inštancie aj náhradu trov podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovanej tiež uložil povinnosť v súlade s § 148 ods. 1 O.s.p. nahradiť Slovenskej republike trovy konania vo výške 582,47 Eur, ktoré spočívajú v znalečnom vyplatenom znaleckej organizácii za podanie znaleckého posudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná do veci samej, žalobcovia 1/ až 4/ podali odvolanie vo výroku o trovách konania.

3. Žalovaná v podanom odvolaní žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania poukazovala na to, že súd prvej inštancie vyhodnotil poskytnutú zdravotnú starostlivosť zo strany žalovanej k zomrelému C. M. nesprávne. Bola toho názoru, že C. M. v priebehu 30 kalendárnych dní absolvoval početné operačné zákroky, a to vo H. S. E. K. V. V., a. s., na L. E. V. v L., kde bola vykonaná U. K. V. R.. Dňa 23.08.2010 v tej istej nemocnici došlo k odstráneniu tekutiny v oblasti hrudníka a následne Fakultná nemocnica s poliklinikou F. D. Roosevelta v Banskej Bystrici, neurochirurgická klinika Banská Bystrica dňa 08.09.2010 vykonala M., odstránenie B. T. a N. G.. Z Fakultnej nemocnice s poliklinikou F. D. Roosevelta, z neurochirurgickej kliniky bol prepustený 16.09.2010 a následne hospitalizovaný na U. oddelení v zdravotníckom zariadení žalovanej. Počas hospitalizácie bola menovanému venovaná riadna odborná zdravotnícka starostlivosť, pričom treba poukázať na to, že chýbali u pacienta typické príznaky pre Q. D.. Vzhľadom na vysoké operačné riziko u menovaného, nebol dôvod indikovať okamžitú operáciu, pretože typické príznaky absentovali, a preto sa rozhodlo o medikamentóznej liečbe. Okrem toho bolo zistené, že zomrelý C. M. trpel aj V. V., o ktorej žalovaná nemala žiadnu vedomosť a táto skutočnosť je podľa názoru žalovanej v danom prípade rozhodujúca. Odvolávala sa tiež na šetrenie, ktoré vykonal Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, z ktorého vyplýva, že U. postihnutie C. M. zapríčinilo, že jeho organizmus nereagoval spôsobom typickým pre ochorenie, ktoré bolo určené ako príčina smrti - Q. D.. Príznaky rozvoja tohto ochorenia boli uvedeným neurologickým postihnutím výrazne zastreté a tieto okolnosti viedli k nesprávnej úvahe o možnej príčine prítomnosti H. v N. R., zachytenej na RTG a CT vyšetrení 22.09.2010, a preto u pacienta nebola vykonaná operácia. Bola toho názoru, že zo strany žalovanej došlo u C. M. k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti v primeranom rozsahu k daným okolnostiam. Okrem toho tieto zo strany súdu prvej inštancie neboli ani dôsledne zhodnotené pri jeho závere ohľadne poskytnutia nemajetkovej ujmy žalobcom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dôsledne nevyhodnotil to, že bol C. M. hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení ako pacient vo vážnom zdravotnom stave, po 3 náročných operačných zákrokoch s O. N. L., s potrebou polohovania a tíšenia bolesti a podporou H.. Vyskytovali sa u neho závažné okolnosti, ktoré mali aj podstatný vplyv na diagnostickú úvahu lekárov pri poskytovaní zdravotníckej starostlivosti. Existovalo u neho vysoké operačné riziko a existencia iných príznakov nasvedčujúcich nutnosť takýto zákrok vykonať indikovaná nebola. Tieto okolnosti teda mali byť zohľadnené pri výške nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o zaplatenie nemajetkovej ujmy, tak žalovaná namietala tiež lehotu, v ktorej by mala nemajetkovú ujmu žalobcom vyplatiť, pretože je neziskovou organizáciou, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť, nemá dostatok finančných prostriedkov na to, aby mohla hradiť nemajetkovú ujmu, pretože finančné prostriedky stačia ledva pokryť náklady na poskytnutie zdravotnej starostlivosti, pričom nemocnica hospodári so stratou. Pre prípad, že by súd došiel k záveru, že je základ nároku na náhradu škody daný, žiadala, aby určil lehotu dlhšiu, prípadne rozhodol o tom, že plnenie bude vykonané v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd. Žiadal preto rozhodnúť v zmysle podaného odvolacieho návrhu.

3. Žalobcovia v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietali len správnosť výroku rozsudku prvej inštancie o trovách konania. V tejto časti namietali len to, že súd im nepriznal náhradu trov za predžalobnú výzvu vo výške 240,- Eur. Táto výzva bola vykonaná dňa 02.05.2011 ako predžalobná výzva a táto suma vznikla ako hotové výdavky vo výške 240,- Eur so snahou o mimosúdne riešenie veci. Išlo o výdavok preukázateľný a účelne vynaložený v súvislosti s uplatňovaním práva, ktoré bolo predmetom súdneho konania a pokiaľ by došlo k zmieru medzi žalobcami a žalovanou, nemusel tento výdavok vzniknúť. Žiadali preto rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania zmeniť a priznať k náhrade trov konania aj 240,- Eur na účet právneho zástupcu.

4. Okrem toho žalobcovia sa písomne vyjadrili aj k odvolaniu žalovanej, v ktorom vyjadrení považovali rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, keďže súd sa vyporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré vplývali na uplatnený nárok zo strany žalobcov. Nesporne bol v rámci prvostupňového konania zistený nesprávny postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovanej, čo v konečnom dôsledku viedlo k smrti manžela a otca žalobcov 1/ až 4/ C. M.. V tejto súvislosti poukazovali na obsah súdneho spisu, písomné podklady, znalecký posudok, ako aj výpovede svedkov. Mali za to, že základ nároku pre náhradu škody bol nesporne preukázaný a taktiež bola správne zohľadnená aj výška nemajetkovej ujmy, a to vzhľadom na okolnosti danej veci. Súd vzal do úvahy všetky skutkové okolnosti, ktoré viedli k úmrtiu C. M. a psychickej ujme na strane žalobcov 1/ až 4/. Žiadali preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa na vyjadrenie žalobcov už následne nevyjadrovala.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a tento v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a v časti splatnosti priznanej sumy v zmysle ust. § 388 CSP zmenil.

7. Krajský súd poukazuje predovšetkým na to, že od 01.07.2016 vstúpil do účinnosti zákon č . 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ktorý nahradil zákon č . 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok - O.s.p.. Do ust. § 470 ods. 1, 2 CSP boli zapracované prechodné ustanovenia, z ktorých vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté predo dňom účinnosti nového zákona. Zákonodarca však pamätá aj na situácie, kedy by nová právna úprava zhoršovala postavenie strany a toto rieši v prechodnom ustanovení § 470 ods. 2, vete druhej CSP.

9. V danej veci je nesporné, že konanie v nej začalo za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - O.s.p.. Za účinnosti tohto zákona dochádzalo k procesným úkonom zo strán sporu, ako aj súdu, ktorý vykonával dokazovanie vo veci a na základe vykonaného dokazovania rozhodol rozsudkom dňa 20.02.2015. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie jednak zo strany žalobcov, ako aj žalovanej tiež za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - O.s.p. a taktiež bolo podané aj vyjadrenie zo strany žalobcov proti odvolaniu žalovanej.

10. Aj keď krajský súd pristúpil k preskúmaniu veci a rozhodnutiu už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. a musel rešpektovať nový procesný právny predpis, tak musel prihliadnuť aj na okolnosti, ktoré tu boli pred účinnosťou nového procesného predpisu do 30.06.2016, teda musel rešpektovať aj procesný stav, ktorý tu vznikol v dôsledku konania a rozhodnutia súdu podľa pôvodného procesného predpisu, na ktorý musel prihliadnuť z hľadiska právnej istoty, keď u strán sporu je legitímne očakávanie, že ich spor bude spravodlivo posúdený a rozhodnutý, a to aj s ohľadom na stav, ktorý tu bol v čase vykonávania dokazovania súdom prvej inštancie, ako aj úkonov strán sporu vydaného rozhodnutia a podaných odvolaní proti tomuto rozhodnutiu vo veci samej. Pritom musel prihliadnuť na obsah článkov 2 ods. 1, 2 a článku 3 ods. 1 základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z.

11. Rozsudok vo veci samej bol vyhlásený za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. a za účinnosti tohto právneho predpisu bolo podané aj odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, tak krajský súd sa musel vyporiadať s otázkou rozsahu preskúmania veci na základe podaného odvolania. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že v čase podaného odvolania bol v účinnosti § 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. - O.s.p., z ktorého vyplýva, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Keďže krajský súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania už za účinnosti nového právneho predpisu, musel sa zaoberať tým, či aj nový procesný predpis dáva možnosť krajskému súdu postupovať v zmysle uvedeného ust. § 212 ods. 1 O.s.p. V tejto súvislosti

krajský súd v novom procesnom predpise zistil, že mu to umožňuje ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, z ktorých vyplýva, že aj podľa týchto ustanovení pri preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie je odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Na základe toho preto mohol krajský súd v súlade nového procesného predpisu - zákona č. 160/2015 Z. z. v spojení aj s § 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. preskúmať správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Krajský súd si musel vyriešiť aj to, či v danej veci je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Podľa § 213 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. v čase podaného odvolania bol odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 cit. zákonného ustanovenia. Porovnaním pôvodnej právnej úpravy s novou právnou úpravou krajský súd zistil, že podľa ust. § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo ho doplní. Podmienky pre zopakovanie dokazovania na doplnenie dokazovania sú upravené v ust. § 384 ods. 1 a 2 CSP určitým spôsobom odlišne vzhľadom na spôsob zisťovania skutkového stavu podľa nového procesného predpisu. Krajský súd preto skúmal, či prvej inštancie v rámci svojho procesného postupu dal stranám sporu dostatočné poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie s tým, že na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliadne. Zo zápisnice súdu prvej inštancie je nesporné, že takéto poučenie strany sporu a právni zástupcovia dostali. Na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 20.02.2012 prehlásili, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú a ani krajský súd nezistil, že by bol daný dôvod na opakovanie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie alebo doplnenie dokazovania v danej veci. Pri rozhodovaní preto vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

13. V zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania zo strany žalovanej do veci samej a žalobcov do výroku o trovách konania dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav v danej veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s vtedy platným ust. § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie pritom zodpovedá aj hodnoteniu podľa ust. § 191 ods. 1 CSP a odôvodnenie rozhodnutia ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto poukazuje.

15. V podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná namietala, že súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že zdravotná starostlivosť zo strany žalovanej bola nesprávne poskytnutá. V tejto súvislosti poukazovala na zdravotný stav zomrelého C. M. najmä v tom, že tento absolvoval 3 náročné operačné zákroky a v rámci jeho hospitalizácie od 16.09.2010 mu bola poskytovaná zo strany žalovanej náležitá zdravotná starostlivosť, pričom u neho absentovali typické príznaky pre Q. D., a preto bola nariadená medikamentózna liečba, nakoľko u neho existovalo vysoké operačné riziko a chýbali príznaky pre dôvod indikovania okamžitej operácie. Okrem toho mal trpieť C. M. aj V. V., ktorá nebola v zdravotnej dokumentácii uvedená, pričom všetky tieto okolnosti mali významný vplyv na poskytovanie zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej. Ani Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou poskytnutie zdravotnej starostlivosti nevyhodnotil ako zanedbanie zo strany žalovanej, pretože mal za to, že v dôsledku U. postihnutia C. M. došlo k tomu, že jeho organizmus nereagoval spôsobom typickým pre ochorenie, ktoré sa určilo ako príčina smrti - Q. D.. Príznaky boli teda výrazne zastreté a ovplyvňovali diagnostiku u menovaného C. M.. Všetky tieto okolnosti mali byť zohľadnené nielen pri posudzovaní základu nároku žalobcov, ale aj pri závažnosti ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcov, ak by k takému záveru odvolací súd dospel. Žalovaná mala za to, že v dôsledku množstva závažných okolností, ktoré vplývali na diagnostickú úvahu lekárov pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, to malo byť náležitým spôsobom zohľadnené v rámci otázky výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tieto okolnosti súd prvej inštancie dostatočne nevyhodnotil a podľa názoru žalovanej majú vplyv aj na výšku nemajetkovej ujmy. Okrem toho v prípade, že súd dospeje k záveru, že je daný jednak základ nároku na náhradu škody a je dôvod na poskytnutie nemajetkovej ujmy, tak žiadala určiť dlhšiu lehotu na jej vyplatenie, prípadne povoliť vyplatenie v splátkach vzhľadom na to, že je neziskovou organizáciou, ktorá

nemá dostatok finančných prostriedkov, aby mohla takéto náhrady hradiť, pretože je pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v strate. Vzhľadom na dôvody podaného odvolania zo strany žalovanej krajský súd konštatuje, že všetkými týmito dôvodmi sa súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku, ktorý je veľmi podrobný, dôsledne zaoberal. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na závery znaleckého posudku a výpoveď znalca na pojednávaní, ako aj ďalšie svedecké výpovede.

16. Zo znaleckého posudku znaleckej organizácie forensic.sk v odbore zdravotníctvo a farmácia v Bratislave č. 190/2014 a výsluchu znalca vyplýva, že už dňa 17.09.2010 mal C. M. príznaky náhlej príhody R., a preto mala byť u pacienta hneď odobratá krv na vyšetrenie krvného obrazu, biochémie, CRP, malo byť vykonané RTG vyšetrenie brucha a USG vyšetrenie N. R.. Napriek nejasnej diagnóze u pacienta bol stav diagnostikovaný ako O., pričom mu bola podaná klizma a N. a u pacienta pretrvávali naďalej bolesti R., nafúknutosť a zvýšenie zápalových parametrov. RTG a CT vyšetrenie neskôr u menovaného až 22.09.2010 preukázali prítomné rozsiahle D.. Napriek prítomným príznakom náhlej príhody R., nebola u pacienta indikovaná urgentná operácia, ktorá mala byť vykonaná ako život zachraňujúci operačný výkon. V znaleckom posudku je pritom konštatované, že v zdravotnej dokumentácii nie je uvedený žiadny dôvod, ktorý by vysvetľoval nevykonanie operačnej revízie. Vzhľadom na zistené skutočnosti zo zdravotnej dokumentácie preto znalecká organizácia dospela k záveru, že postup žalovanej nebol v liečbe C. M. správny.

17. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaná ďalej poukazovala na operácie, ktoré mali byť vykonané vo H.E. E. K. V. V. dňa 11.08.2010 a 23.08.2010, bolo znaleckým posudkom vylúčené, že by pri týchto výkonoch aj s ohľadom na časový odstup malo dôjsť k takej prítomnosti H. v R. N. a takého veľkého objemu ako bolo u C. M. zistené dňa 22.09.2010.

18. Znalecká organizácia zodpovedala aj na ďalšiu otázku ohľadne vplyvu V. V. a jej súvislosť s úmrtím C. M.. V tejto súvislosti zo znaleckého posudku vyplýva, že aj keď prítomnosť V. V. nebola v dostupnej v zdravotnej dokumentácii zaznamenaná a pacient sa na ňu neliečil, tak nemala žiadnu súvislosť s konštatovanou prvotnou príčinou smrti nebohého. V znaleckom posudku sa poukazuje na to, že v prípade, ak by bolo známe, že pacient je liečený na V. V. a boli by príznaky náhlej R. príhody, D. a prítomnosť D., išlo by o stav, indikovaný na urgentné operačné riešenie.

19. Žalovaná ďalej v podanom odvolaní poukazovala na neurologickú diagnózu na strane C. M., ktorá mala sťažovať správnu diagnostiku u menovaného. V znaleckom posudku sa v tejto súvislosti konštatuje, že pacient mal od 17.09.2010 najprv bolesti R., čo je aj zdokumentované pri palpačnom vyšetrení v nasledujúcich dňoch až do smrti pacienta. Na základe toho ústav uviedol, že je možné predpokladať, že pacient nemal zásadné poruchy citlivosti v oblasti R. E., vedel lokalizovať a charakterizovať bolestivosť. Tiež boli prítomné známky D. dráždenia, difúzna bolestivosť R. a R. bolo tvrdé na ohmat. U. diagnóza nemala teda zásadný vplyv na citlivosť R. E. a prejavy príznakov náhlej R. príhody.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené je možné konštatovať, že znalecký posudok a výsluch povereného znalca na pojednávaní súdu prvej inštancie zodpovedal na všetky vyššie uvedené okolnosti a ich vplyv na celkový stav menovaného C. M.. Uvedené okolnosti súd prvej inštancie správne v dôvodoch svojho rozhodnutia zohľadnil, vyhodnotil, a preto s ohľadom na zistený skutkový stav a závery znaleckého posudku správne dospel k záveru, že zo strany žalovanej nebohému C. M. nebola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne.

21. Ak teda zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 573/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, tak prichádza do úvahy zodpovednosť podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť zomrelému C. M. teda zodpovedá v plnom rozsahu žalovaná.

22. Základ nároku na náhradu škody tak bol dostatočným a nespochybniteľným spôsobom preukázaný. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyvodil zodpovednosť žalovanej za smrť nebohého C. M. za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť, tak jeho záver považuje aj krajský súd za vecne správny.

23. Je nesporné, že nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti došlo k smrti C. M.. Tým, že zomrel v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ až 4/, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov 1/ až 4/ a ich rodinného života a práva,

ktoré chráni článok 19 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. - Ústava Slovenskej republiky a ďalej článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

24. V danom prípade preto pri preukázanom uvedenom zásahu správne vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení § 11 až § 13 OZ. V dôsledku úmrtia milovanej osoby došlo u žalobcov k zásahu najmä v ich citovej oblasti, keď smrťou C. M. bol prerušený ďalší spoločný rodinný život a tým bola narušená celistvosť ich funkčnej rodiny, v rámci ktorej mal zomrelý C. M. veľký vplyv a bol v nej stmelujúcim prvkom. V takomto prípade vznikol na strane žalobcov 1/ až 4/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

25. V dôsledku uplatnenej nemajetkovej ujmy zo strany žalobcov sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal v danej veci všetkými skutkovými okolnosťami, ktoré mali vplyv na výšku uvedenej nemajetkovej ujmy, ktorá bola uplatnená aj zo strany žalobcov a vzhľadom na skutkové okolnosti danej veci posudzoval aj primeranosť uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy. V tomto smere dôsledne v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal aj na iné súdne konania, v ktorých bola uplatnená a priznaná nemajetková ujma a možno konštatovať, že tá, ktorá bola uplatnená zo strany žalobcov, a to žalobkyne 1/ vo výške 20 000,- Eur a žalobcov 2/ až 4/ vo výške po 10 000,- Eur, je aj vzhľadom na tam uvedené okolnosti primeraná ujme, ktorá u žalobcov smrťou C. M. ako manžela a otca u nich nastala.

26. V časti uplatnenej a priznanej výšky nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie považuje krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne.

27. Za správny považoval krajský súd tak rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- Eur a u každého zo žalobcov 2/ až 4/ vo výške po 10 000,- Eur.

28. Krajský súd však na základe podaného odvolania žalovanej zohľadňoval aj nie dobrú ekonomickú situáciu na strane žalovanej, a preto dospel k záveru, že primeranou lehotou v súlade s § 232 ods. 3 CSP je lehota 60 dní od právoplatnosti rozsudku, v ktorej si bude musieť žalovaná zabezpečiť veci tak, aby priznanú náhradu nemajetkovej ujmy mohla žalobcom 1/ až 4/ vyplatiť. Uvedená lehota nie je neprimeranou lehotou, ktorá by vážnym spôsobom zasahovala do priznaného nároku žalobcov. V tejto časti preto krajský súd tak, ako je uvedené vo výroku I., zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP.

29. Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o trovách prvostupňového konania, tak tento považoval krajský súd za vecne správny, a preto ho v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Nárok, ktorý žalobcovia požadovali odvolaním priznať vo výše 240,- Eur, nepovažoval krajský súd za trovy konania, pretože tento úkon bol urobený ešte predtým ako bola podaná žaloba na súd a začalo sa súdne konanie. Pokiaľ teda súd prvej inštancie takto uplatnený nárok nepriznal, rozhodol správne. V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie na strane 15 rozsudku v poslednom odseku.

30. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd považoval odvolanie zo strany žalovanej za čiastočne dôvodné, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku krajského súdu.

31. V odvolacom konaní žalobcovia mali úspech. Žalovaná v odvolacom konaní úspech nemala. Krajský súd preto v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodovať súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

32. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).